

Účinky uznání dluhu podle § 110 odst. 1 obč. zák.

Přetržení promlčecí doby.

I. Obsahuje-li písemný projev vůle dlužníka uznání dluhu co do důvodu i výše a naopak absentuje výslovný příslib zaplacení dluhu, je důsledkem tohoto úkonu pouze přetržení promlčecí doby podle § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák., přičemž vyvratitelná právní domněnka trvání dluhu ve smyslu § 558 obč. zák. nevznikne.

II. Uznání promlčeného práva z hlediska účinků spojovaných s § 110 odst. 1 obč. zák. není vázáno na vědomost dlužníka o tom, že uznal právo promlčené.

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY
Nejvyšší soud České republiky

rozhodl v senátě složeném ve věci žalobce M. M., zastoupeného advokátem, proti žalovanému P. H., zastoupenému advokátem, o zaplacení částky 667.500,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Mělníku pod sp. zn. 4 C 233/2003, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. srpna 2004, č. j. 29 Co 322/2004-100, takto :

I. Dovolání se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech dovolacího řízení částku 20.835,- Kč k rukám advokáta- do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se po žalovaném domáhal zaplacení částky 667.500,- Kč s příslušenstvím představující jednu polovinu nedoplatku kupní ceny za nemovitosti, které mu prodali rodiče žalobce, jenž po smrti otce nabyl jeho pohledávku na zaplacení jedné poloviny kupní ceny za žalovaným.

Okresní soud v Mělníku rozsudkem ze dne 4. března 2004, č. j. 4 C 233/2003-70, zamítl žalobu, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 667.500,- Kč s úroky z prodlení ve výši 19 % z částky 50.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 30. 10. 1993, z částky 25.000,- Kč od 1. 1. 1993 od 31. 3. 1994, z částky 15.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 24. 4. 1994 a z částky 667.500,- Kč od 1. 1. 1993 do zaplacení, a rozhodl o nákladech řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný jako kupující uzavřel s rodiči žalobce M. M. a Vá. M. jako prodávajícími dne 8. 9. 1992 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k nemovitostem zapsaným na listu vlastnictví č. - pro katastrální území P., obec D. B. (dále též „smlouva“ nebo „kupní smlouva“), za sjednanou kupní cenu 1,675.000,- Kč, již se žalovaný zavázal zaplatit do konce roku 1992. Kupní smlouvu za prodávající uzavřel žalobce, který k tomu byl zmocněn na základě plných mocí ze dne 9. 6. 1992. Žalovaný kupní cenu nezaplatil ve sjednané lhůtě a ani později přes upomínky žalobce. Rodiče žalobce uzavřeli se žalovaným dne 8. 2. 1993 písemnou dohodu, podle níž se žalovaný zavázal uhradit nedoplatek kupní ceny ve výši 1,500.000,- Kč v případě, že získá úvěr, do 28. 2. 1993, a nezíská-li ho, ve splátkách po 300.000,- Kč včetně úroku ve výši 14 % ročně s tím, že první splátka je splatná

15. 3. 1993, přičemž jedna polovina splátek bude hrazena žalobci a druhá jeho matce. Žalovaný dohodu nedodržel a k urgencím žalobce jej dopisem ze dne 1. 2. 1995 žádal o trpělivost a sděloval mu, že do konce měsíce února získá úvěr.

V listinách ze dne 29. 11. 1995, 8. 1. 1996 a 25. 4. 1996 označených jako stvrzenky stvrzoval žalovaný, že žalobci dluží za usedlost v H. částky 1,933.086,- Kč, 1,978.453,- Kč, a 2,048.508,- Kč. V prohlášení ze dne 9. 1. 1996 se zavázal dlužnou částku za předmětnou nemovitost uhradit nejpozději do 15. 4. 1996 v celé výši. Matka žalobce M. M. zemřela 4. 7. 1997 a pohledávku za žalovaným ve výši jedné poloviny nedoplatku kupní ceny nabyli její synové J. M. a V. M. (usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 6. 10. 1997, č. j. D 599/97-22). Otec žalobce Vá. M. zemřel 5. 5. 2001 a jeho část pohledávky za žalovaným ve výši 750.000,- Kč nabyli žalobce (usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 23. 4. 2002, č. j. D 231/2002-35). Žalovaný žalobci částku 667.500,- Kč dosud neuhradil. Jelikož žalovaný vznesl námitku promlčení, zabýval se soud prvního stupně otázkou, zda je nárok uplatněný žalobou promlčen. Především dovodil, že na posuzovaný případ se vztahuje obecná tříletá promlčecí doba (§ 101 zákona č. 40/1964 Sb. , občanského zákoníku, v platném znění - dále jen „obč. zák.“). Dospěl totiž k závěru, že ani jedna z předložených listin není kvalifikovaným uznáním dluhu žalovaným ve smyslu § 558 obč. zák. , s nímž se pojí účinky přerušení promlčecí doby a běhu nové desetileté promlčecí doby podle § 110 odst. 1 obč. zák. Žalovaný dlužil kupní cenu rodičům žalobce a nikoli žalobci, jak se uvádí ve stvrzenkách ze dne 29. 11. 1995, 25. 4. 1996 a 8. 1. 1996, a v další listině ze dne 8. 2. 1993 chybí uznávací prohlášení. Jestliže byla dohodou mezi rodiči žalobce a žalovaným sjednána úhrada nedoplatku kupní ceny ve výši 1,500.000,- Kč v ročních splátkách po 300.000,- Kč počínaje dnem 15. 3. 1993, pak poslední splátka se stala splatnou 15. 3. 1997 a poslední den tříleté promlčecí doby připadl na 15. 3. 2000. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána až dne 5. 2. 2003, stalo se tak po marném uplynutí promlčecí doby a právo na nedoplatek kupní ceny se promlčelo (§ 100 odst. 1 a § 101 obč. zák.).

K odvolání obou účastníků Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. srpna 2004, č. j. 29 Co 322/2004-100, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 667.500,- Kč s úroky z prodlení ve výši 3 % z částky 50.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 30. 10. 1993, z částky 25.000,- Kč od 1. 1. 1993 od 31. 3. 1994, z částky 15.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 24. 4. 1994, z částky 667.500,- Kč od 1. 1. 1993 do 14. 7. 1994 a ve výši 16 % od 15. 7. 1994 do zaplacení; žalobu ve zbývající části úroků z prodlení zamítl. Současně rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů a o poplatkové povinnosti. Odvolací soud zopakoval dokazování listinnými důkazy a provedl důkaz listinou ze dne 7. 10. 1994 (založenou ve spise Okresního soudu v Mělníku sp. zn. 10 C 739/96), z níž zjistil, že je označena jako uznání dluhu a je v ní uvedeno, že žalovaný, který listinu vlastnoručně podepsal, místopřísežně prohlašuje, že dluží Václavu Mikšátkovi a Marii Mikšátkové na základě kupní smlouvy registrované Státním notářstvím v Českých Budějovicích dne 8. 10. 1992 kupní cenu nemovitosti 1,335.000,- Kč (po zaplacení částky 165.000,- Kč) a úrok z prodlení od 1. 1. 1993 do 7. 10. 1994 v částce 385.000,- Kč, tedy celkovou částku 1,720.000,- Kč, s tím, že prohlášení vydává pro zástupce věřitelů M. M. Na rozdíl od soudu prvního stupně dovodil, že žalovaný nárok uznal co do důvodu a výše. Konstatoval, že již stvrzenky ze dne 29. 11. 1995, 25. 4. 1996 a 8. 1. 1996 (vystavené před uplynutím obecné tříleté promlčecí doby a v nichž žalovaný postupně prohlásil, že dluží žalobci částky 1,933.086,- Kč, 2,048.508,- Kč a 1,978.453,- Kč) ve vzájemné souvislosti prokazují uznání dluhu žalovaným včetně příslibu tento dluh zaplatit. Okolnost, že všechny tři stvrzenky jsou adresovány žalobci, totiž nezpochybnují určitost právního úkonu v tom směru, že právě žalobce byl rodiči zplnomocněn k veškerým právním úkonům týkajícím se kupní

smlouvy a že uznání dluhu bylo adresováno rodičům žalobce jakožto věřitelům oprávněným z uvedené kupní smlouvy. I kdyby tomu tak nebylo, pak listina ze dne 7. 10. 1994 nade vší pochybnost platným uznáním dluhu je, neboť žalovaný v ní uznává svůj dluh vůči rodičům žalobce co do důvodu i výše a z jejího obsahu je i zřejmý příslib dluh zaplatit. Z takto zjištěného skutkového stavu odvolací soud dospěl k právnímu závěru, že žalobou uplatněné právo na zaplacení doplatku kupní ceny promlčeno není, protože je žalovaný platně písemně uznal ve smyslu § 110 odst. 1 obč. zák s účinky předpokládanými v tomto ustanovení, takže „došlo k prodloužení promlčecí doby pro zaplacení dlužné částky 1,335.000,- Kč (kupní cena bez příslušenství) minimálně do 7. 10. 2004“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opřel o § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. namítl nesprávnost právního závěru odvolacího soudu, že žalovaný uznal nárok uplatněný žalobou v souladu s § 558 obč. zák. , a proto nedošlo k jeho promlčení. Je přesvědčen, že když zákon pro uznání dluhu vyžaduje písemnou formu, pak všechny jeho náležitosti musí být obsaženy na téže listině. Aby tedy listina byla platným uznáním dluhu ve smyslu § 558 obč. zák. , musí být na ní zaznamenán projev vůle uznat dluh co do důvodu a výše, jakož i příslib dluh zaplatit. Za nepřijatelné považuje dovozovat platnost uznání dluhu ze vzájemné souvislosti několika samostatných listin, kdy každá z nich obsahuje jen některou z obsahových náležitostí tohoto právního úkonu. Ani listinu ze dne 7. 10. 1994 nepokládá za řádné uznání dluhu, neboť v ní není vyjádřen příslib dluh zaplatit. Pokud jde o určitost projevu vůle dluh uznat, poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Odo 779/2002. Z uvedených důvodů navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobce považuje právní posouzení věci odvolacím soudem za správné. Žalovaný v několika potvrzeních a dopisech opakovaně písemně uvedl, že dluží konkrétně určenou částku jako nezaplacenou kupní cenu za prodej specifikovaných nemovitostí. V potvrzení ze dne 7. 10. 1994 vlastním podpisem potvrdil, že právním předchůdcům žalobce dluží ze smlouvy ze dne 8. 10. 1992 částku 1,720.000,- Kč nezaplacené kupní ceny s příslušenstvím, a příslib dluh zaplatit vyjádřil v několika listinách (např. dopis z 1. 2. 1995). Odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Odo 779/2002, považuje za nepřiléhavý, neboť v něm byl řešen odlišný případ, kdy uznání dluhu postrádalo výslovné vyjádření důvodu dluhu a určení jeho výše nebylo dostatečně určité. Dovolání proto navrhl odmítnout, případně zamítnout.

Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek odvolací soud vydal dne 18. 8. 2004, bylo v řízení o dovolání postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb. , občanského soudního řádu, ve znění před 1. 4. 2005 - dále opět jen „o. s. ř.“ (srovnej článek II bod 3. přechodných ustanovení zákona č. 59/2005 Sb. , kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněným subjektem - účastníkem řízení, při splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 240 odst. 1 , § 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a že je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. , přezkoumal rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu ve smyslu § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Protože žalovaný v dovolání žádnou z uvedených vad nenamítá a jejich existence nevyplývá ani z obsahu spisu, zabýval se dovolací soud jen uplatněným dovolacím důvodem, jak jej žalovaný závazně po obsahové stránce vylíčil.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, nebo ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Se zřetelem k právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu odvolacím soudem a k obsahovému vymezení dovolacích námitek je otevřena dovolacímu přezkumu kontrola správnosti závěru dovozujícího, že v posuzovaném případě se nárok žalobce promlčuje v desetileté promlčecí době podle § 110 odst. 1 obč. zák., přičemž posouzení správnosti tohoto závěru závisí na prejudiciálním vyřešení otázky, zda žalovaný uznal dluh s účinky předpokládanými v § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák.

Podle § 100 odst. 1 obč. zák. se právo promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až § 110). K promlčení soud přihlédně jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat. Pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé (§ 101 obč. zák.).

Podle § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák. bylo-li právo dlužníkem písemně uznáno co do důvodu i výše, promlčuje se za deset let ode dne, kdy k uznání došlo; byla-li však v uznání uvedena lhůta k plnění, běží promlčecí doba od uplynutí této lhůty.

Podle § 558 obč. zák. uzná-li někdo písemně, že zaplatí svůj dluh určený co do důvodu i výše, má se za to, že dluh v době uznání trval. U promlčeného dluhu má takové uznání tento právní následek, jen věděl-li ten, kdo dluh uznal, o jeho promlčení.

Obecná promlčecí doba, která je upravena v § 101 obč. zák., činí tři roky. S písemným uznáním práva co do důvodu a výše je spojen institut přetržení promlčecí doby, který je upraven v § 110 odst. 1 obč. zák. Platné uznání práva z hlediska běhu a délky promlčecí doby zakládá běh nové promlčecí doby v důsledku jejího přetržení (přerušeni). Namísto doposud uběhlé promlčecí doby počíná běžet nová desetiletá promlčecí doba ode dne, kdy k uznání práva došlo, resp. od uplynutí lhůty k plnění, je-li v uznávacím prohlášení uvedena. Uznání práva je jednostranný, adresovaný, hmotněprávní úkon dlužníka, který ke své platnosti kromě obecných náležitostí předepsaných pro právní úkony (§ 34 a násl. obč. zák.) musí splňovat náležitosti předepsané v § 110 odst. 1 větě druhé obč. zák. Uznání práva musí být především učiněno v písemné formě (§ 40 odst. 1 obč. zák.) a musí se týkat jak jeho důvodu, tak jeho výše. Zároveň musí splňovat požadavky určitosti a srozumitelnosti (§ 37 odst. 1 obč. zák.). Protože uznání práva je právním úkonem, pro který je pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma, musí být určitost projevu vůle uznat právo co do důvodu a výše dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán. Nestačí, že dlužníku, který jednostranný právní úkon učinil, případně věřiteli, jemuž byl uvedený úkon adresován, byly

důvod a výše uznaného práva jasné, nejsou-li poznatelné z obsahu listiny. Určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií a takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodně pochybnosti o jeho obsahu ani u třetích osob (srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky publikované v časopise Soudní rozhledy pod označením SR č. 6/1997, a jeho rozhodnutí ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. 33 Odo 273/2001, a ze dne 23. 1. 2003, sp. zn. 33 Odo 779/2002, publikovaná v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu C. H. Beck pod č. C 593 a C 1663).

Institut uznání dluhu podle § 558 obč. zák. , který byl s účinností od 1. 1. 1992 vtělen do občanského zákoníku jeho novelou provedenou zákonem č. 509/1991 Sb., je samostatným zajišťovacím institutem; zajišťovací funkci plní tím, že zakládá právní domněnku existence dluhu v době jeho uznání. Tím se ve sporu posiluje procesní pozice věřitele, neboť v něm nemusí dokazovat vznik dluhu, ani jeho trvání v době, kdy k uznání došlo. Je naopak na dlužníkovi, který namítá, že dluh nevznikl, že byl splněn nebo zanikl jinak, aby to prokázal. Uznáním dluhu tedy přechází důkazní břemeno z věřitele na dlužníka. K platnému uznání dluhu podle § 558 obč. zák. je kromě obecných náležitostí (§ 34 a násl. obč. zák.) třeba, aby tento jednostranný právní úkon dlužník učinil písemnou formou, vyjádřil v něm příslib zaplacení dluhu a uvedl důvod a jeho výši, tedy uznal dluh co do důvodu a výše. Z uvedeného logicky vyplývá, že splněním předpokladů uvedených v § 558 obč. zák. dochází jednak k založení vyvratitelné právní domněnky trvání dluhu a jednak jsou s ním spojeny i právní účinky přetržení promlčecí doby ve smyslu § 110 odst. 2 věty druhé obč. zák. Pokud písemný projev vůle dlužníka obsahuje uznání dluhu co do důvodu i výše a absentuje v něm výslovný příslib zaplacení dluhu, je důsledkem tohoto úkonu pouze přetržení promlčecí doby podle § 110 odst. 2 věty druhé obč. zák. a vyvratitelná právní domněnka trvání dluhu ve smyslu § 558 obč. zák. nevznikne. Jinými slovy řečeno, ke kvalifikovanému uznání práva podle § 110 odst. 2 obč. zák. s dopadem na běh a délku promlčecí doby není vyžadováno na rozdíl od uznání dluhu podle § 558 obč. zák. vyjádření příslibu zaplatit dluh dlužníkem. Věřitelovo právo na zaplacení dluhu se pak sice promlčuje v desetileté promlčecí době, avšak v případném soudním řízení jej stíhá důkazní povinnost prokázat existenci a výši dluhu. Pro závěr, že uznání práva podle § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák. není totožné s institutem uznání dluhu podle § 558 obč. zák., nasvědčují i odlišné právní důsledky spojené s uznáním promlčeného práva. Zatímco uznání promlčeného práva z hlediska účinků spojovaných s § 110 odst. 1 obč. zák. není vázáno na vědomost dlužníka o tom, že uznal právo promlčené (srovnej rozhodnutí publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 51/1968), úprava obsažená v § 558 obč. zák. pro vznik domněnky trvání dluhu vyžaduje, aby ten, kdo uznal promlčený dluh, o promlčení věděl. Pokud dlužník o promlčení nevěděl, uznání dluhu právní následek v podobě této domněnky nemá (i tak však dojde k založení běhu nové promlčecí doby podle § 110 odst. 1 obč. zák.).

S přihlédnutím k řečenému lze v posuzovaném případě učinit závěr, že z hlediska posouzení otázky, zda žalovaný uznal právo žalobce na zaplacení doplatku kupní ceny s účinky předpokládanými v § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák., byla existence příslibu zaplacení dluhu žalovaným právně nevýznamnou okolností. Odvolací soud sice nesprávně přiřadil příslib úhrady dluhu k předpokladům platného uznání dluhu podle § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák., avšak na věcnou správnost jeho rozhodnutí toto pochybení vliv nemělo. Dovolací soud konstatuje, že listina ze dne 7. 10. 1994 je platným uznáním práva dlužníkem ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák. , neboť z jednoznačně formulovaných údajů textu listiny vyplývá uznávací projev vůle žalovaného. Uvedená listina totiž obsahuje výslovné uvedení důvodu uznaného práva vylíčením, jakého nároku se týká (dlužný nedoplatek kupní ceny s příslušenstvím z blíže specifikované kupní smlouvy), jakož i přesné

ciferné uvedení výše práva právních předchůdců žalobce, které je žalovaný povinen uspokojit. S prohlášením žalovaného tak lze spojovat účinky přetržení obecné tříleté promlčecí doby a počátek běhu nové promlčecí doby desetileté podle § 110 odst. 1 věty druhé obč. zák. Dnem 7. 10. 1994, kdy žalovaný písemně uznal právo co do důvodu a výše, došlo k přetržení tříleté promlčecí doby a k počátku běhu nové desetileté promlčecí doby. Za situace, kdy žaloba byla podána u soudu dne 5. 2. 2003, ob stojí závěr odvolacího soudu, že k promlčení žalobou uplatněného práva nedošlo.

S přihlédnutím k výše uvedenému lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. nebyl žalovaným uplatněn opodstatněně a jeho prostřednictvím se nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozsudku. Dovolací soud proto dovolání žalovaného zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.). K poukazu žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 33 Odo 779/2002, se sluší uvést, že není příhodný, neboť v označeném rozhodnutí byla řešena otázka určitosti projevu vůle.

O nákladech dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 5 věty první , § 224 odst. 1 , 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalovanému, který nebyl v dovolacím řízení úspěšný, byla uložena povinnost zaplatit žalobci náklady, které mu vznikly v souvislosti s podáním vyjádření k dovolání prostřednictvím advokáta. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta v částce 20.760,- Kč (§ 2 odst. 1 , § 3 odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 , § 16 odst. 2 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. , ve znění před 1. 9. 2006) a z paušální částky náhrad hotových výdajů ve výši 75,- Kč (§ 2 odst. 1 , § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. , ve znění před 1. 9. 2006).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalobce podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Brně dne 27. září 2006